

Refleksjoner i pandemiens (muligens) siste dager

av Christine Rosenqvist

Palmesøndag, kl. 10:15, fikk jeg den første vaksinedosen. Denne palmesøndagen var en usedvanlig vakker vårdag, litt kjølig, og ikke fullt utsprunget, men man kunne føle at det var noe på gang. Etter 20 minutters ventetid etter sprøyten, gikk jeg ut i denne vårdagen. Jeg hadde behov for å bevege meg, innen rimelige grenser. Det ble en liten tur over gamle Trosterud treningssenter, der jeg jobbet før, ned til stasjonen. Vel hjemme havnet jeg på sofaen, full av filosofiske fabuleringer. Det er en forventet bivirkning av denne vaksinen (Moderna), om jeg har forstått FHI rett.

9. mai fikk jeg vaksine nummer to. Samme tid, samme sted. Den dagen var det ikke godvær, og ikke fristende med noen tur. Det var rett hjem til sofaen. Egentlig hadde jeg tenkt å støvsuge, men det ble som sist. Jeg ville helst holde meg i ro, og med nok garn, te, kaffe og sigaretter og en godt innsittet sofa var det ikke noe i veien for det.

Det er et forunderlig år vi har opplevd sammen. Jeg husker 12. mars i fjor. Jeg var i butikken og overhørte noen som snakket om at nå ble barnehagene og

skolene stengt, og at vi måtte følge med. Spesielt faretruende synes jeg det var da det ble sagt at foreldre ikke måtte klemme barna sine! Jeg tenkte selvsagt på egne barn og barnebarn. Jeg kan ikke huske sist jeg selv hadde hatt noen fysisk kontakt med noe annet menneske.

For meg var ikke dette med å unngå kontakt noe nytt. Dette har jeg trent på i mange år, så dette kan jeg. Men nå var det den forskjellen at det å være ensom ikke lenger var en skam, men en samfunnsgagnlig aktivitet! Derfor har året som har gått vært et givende hvileår for meg. Jeg har fått lov til å være ensom, og til å velge hvilke aktiviteter jeg ville delta i, uten å måtte holde ut det presset det er å oppleve andres forventninger til hvordan du skal leve ditt liv. Samme hva jeg sa om min motvilje mot å møtes i større grupper, ble det tolket som ansvarsbevissthet, og rosverdig. De skulle bare visst!

Jeg opplevde en forunderlig, øm og kjærlig taushet la seg over samfunnet. Å gå en tur i byen ble en annen opplevelse enn hva det hadde vært før. Jeg så bygningene på en ny måte nå når jeg ikke ble forstyrret av folkene

rundt meg. Byarkitekturen framsto slik jeg må tro at arkitektene egentlig mente det skulle være, den gang de la sine planer.

Stillheten, som ikke var den samme jeg kjente fra den ukentlige søndagsstillheten, ga rom til tankenes flukt, uten noen avsporinger eller digresjoner. Barndoms- og ungdomsminner kom til meg, minner jeg ikke ante jeg hadde bevart. Etter hvert som mine sedvanlige bekymringer om alle mine tilkortkomninger (det var jo ikke noe å gjøre med dem allikevel) forsvant, opplevde jeg en tilstedeværelse i verden som jeg ikke hadde registrert før. Fordi vi var avskåret fra å møtes ute i det offentlige rom, mottok jeg nyheter og informasjon hjemme, på min datamaskin helst, men også på fjernsynet. Aldri før har jeg vært så vel orientert om hva som foregår i verden! Jeg følte jeg deltok, men på mine premisser.

Og nå er jeg altså fullvaksinert, og smittetrykket later til å være noenlunde under kontroll i vårt land (hvordan det går med resten av verden vil tiden vise). Det snakkes om veien tilbake til «det normale» (Israel bomber Gaza, igjen). Jeg føler det som om det er en fabrikk-sirene som kaller på meg, tilbake til arbeidsbenken, en arbeidsbenk som jeg vet ikke finnes der for meg. Nå er det slutt på friheten til å være ensom, slutten på den roen som for meg var nødvendig for å se nye sider av livet. Om jeg heretter skulle oppleve ensomhet,

er det min egen skyld, og min egen skam, ikke noe jeg kan nyte med god samvittighet. Og jeg som aldri har vært på en festival, eller i Syden, og synes store folkemengder er anstrengende og ikke helt har forstått dette med utepils.

Det er skremmende. Hvordan skal nå dette gå? Hvordan vil verden se ut om 25 år (da vil jeg være 100)? Jeg er så nysgjerrig. Og så takknemlig for at jeg har fått anledning til å delta i opplevelsen av denne krisetiden. Jeg har nevnt det før, jeg vet det, men altså; mine foreldre var aktive motstandsfolk under krigen. Hva de hadde opplevd i den tiden ble formidlet til oss barna. I en samtale jeg hadde med min mor, sa hun at det var viktig for henne å kunne fortelle det hun hadde opplevd under krigen, til sine barn, for disse årene hadde vært de viktigste årene i hennes liv. På samme måte føler jeg at koronatiden har vært den viktigste perioden i mitt liv. Når jeg ser tilbake på de foregående 74 årene, så går de i surr for meg, som en vassgrøt, med noen få høydepunkt. Men aldri før har jeg følt meg så mye en del av verden som det siste året. Nedstengningen den 12. mars i fjor kom som et sjokk. Nå får vi tid til å forberede oss, og grue oss til hva som nå kan skje. Jeg synes det er mer belastende enn det plutselige sjokket.

*Christine Rosenqvist
crosenqv@me.com*